

anden, de kan ikke staa i et roligt Venskabsforhold og kammeratligt Forhold.

Det er nok muligt, at der, hvor der har været indestængt og tilbagetrængt Lidenskab, vil det erotiske slippe ind. Men er det egentlig nogen Ulykke? Og det er sikkert, at vi da først faar en sædelig Ungdom blandt Mændene, og en naturlig og ikke forskruet og romantisk Ungdom blandt Kvinderne, om Kønnene faa Lov at mødes og dele Livet i Stedet for at løbe i to isolerede Retninger.

At der vil blande sig lidt Erotik ind i Venskabsforholdet, er nok muligt. Men er der ikke i ethvert nyt Venskabsforhold mellem Mand og Mand og Kvinde og Kvinde altid lidt Feber eller Skinsyge i Begyndelsen? Ja, mellem meget poetiske Naturer kastes der ofte Glans over deres Venskab, som om det var Kærlighed. Det bliver nok roligt af sig selv, naar det vinder Dybde, blot der er Frihed.

Man føler en *Pligt* til at sige, hvad der her er sagt: det *skal* frem, thi det drejer sig her om menneskelig Lykke. Som Forholdet nu er mellem Kønnene, skabes der ofte og mangelsteds Utilfredshed og Ulykke, hvor der kunde være Lykke. Mennesket er bedre, end man ofte skulde fristes til at tro. Det er daarligere politiske og sociale Forhold, der forkvakler og undertrykker det gode i Menneskenaturen. Under søger man med Kærlighed og Forstaaelse de menneskelige Sorger og Bekymringer og Fejltrin, da stammer de næsten altid fra utilfredsstillet legemlig og aandelig Trang, fra Forkvakling af Naturen. Viden skabsmænd og Politikere stride for at finde Midler til Afhjælpning af de Forhold, der fremkalde Nærings sorger, der gør mange Livet saa surt og er Aarsag til saa meget slet. Men ogsaa den aandelige Trang maa tilfredsstilles, naar et Menneske skal føle sig glad, tilfreds og lykkeligt. »Mennesket har ikke godt af at være ene«, det trænger til andres *Forstaaelse* og *Sympathi*, allermost for at fremelske og dyrke de gode Spirer og kvæle de slette. Det lever som mellem vilde, naar det ikke knyttes med saadanne Baand til andre. Skaberen har ikke sat de to Køn i Verden blot for Forplantelsens Skyld, — men ogsaa for at Sympatien, der jo er stærkere mellem Mand og Kvinde end mellem to af samme Køn, skal arbejde i det godes Tjeneste. Men hvorfor skal saa med Vold og Magt og med Opinionens knusende Tryk Kønnene, og navnlig de unge, tvinges fra hinanden i alt alvorligt, i al Fald naar der ikke bejles? Skulde det være Naturens Mening, at kun Forlovede og Ægtefæller skal nyde godt af den mægtigste og bedste Følelse, som er medgivet Barnet fra Fødselen. Sig kun, at *Sympathi* er *fortyndet Kærlighed*, og skræm med den »fri Kærligheds« Spøgelse! Det er ikke Sandhed,

som mange tror og siger, at det *kun* er bevidst eller ubevidst Sandselighed, der skaber en stærkere Sympathi indbyrdes mellem Kønnene end mellem dem af samme Køn. Og selv om saa var, hvad gjorde vel det, naar, aabenbart efter Naturens Bestemmelse, det godes Sag tjenes derved? Det Stænk af Tilbøjelighed, der ofte saa let iblandes Sympathien, forædler og bringer begge til gensidig at stræbe efter at blive værdig til hin andens Agtelse. Det inderligere Bekendtskab mellem Kønnene, som Nutidens Liv forbyder, vilde vel drage Kaaben fra meget, der skjules i Selskabslivet, men det vilde ogsaa give Lejlighed til at rette Fejl, som nu maaske aldrig rettes. I det Sympathien mellem Kønnene (bortset fra den mellem Ægtefæller) dræbes med Kunst, myrdes en af Naturens bedste Gaver til fremme af det gode. Den kinesiske Mur har aldrig skilt Kina fra Omverdenen saa fuldstændig, som det unaturlige, sociale Tryk skiller unge Mænd fra unge Piger, og umuliggør en Tankevejning om, hvad der burde have Interesse for alle. Og dog burde der ikke være det under Solen, der ikke kunde tales om, Mand og Kvinde imellem, naar det har Betydning for Slægtens Udvikling. Ved at kvæle det aandelige Liv har Nutiden endog umuliggjort varig Kærlighed, grundet paa aandeligt Slægtskab, i Ægteskab. Og de unge Mænd, der ikke har Raad til at gifte sig eller ikke har fundet nogen, som de har turdet knytte sig til indtil Døden, maa ikke suge Næring af og styrke sig ved sympathetisk Samkvem med dem, der bedst kunde hjælpe i modløse og svigtende Timer, hvor der trænges til en aandelig jevnbyrdig, til hvem man er knyttet ved Sympathi. Ved det nuværende Undertrykkelsessystem har man til Overflod skabt Udskejelser, som nu Himmel og Jord sættes i Bevægelse for at faa Bugt med, til ingen Verdens Nytte, *fordi man er blind for Roden til det onde*. Man siger undertiden, at det er at lege med Ilden at give de unge af begge Køn mere Frihed til at omgaas, men man skjuler, hvad ondt det nuværende Forhold har bragt med sig.

Gid derfor de unge kunde faa Mod til at sætte sig ud over Folks indskrænkede Opfattelse af, hvad der kaldes det passende, og gid Forældre vilde elske deres Børn saa højt, at de i Hjemmene vilde unde dem fuld Frihed til at færdes naturligt og frit, at Kønnene i deres Ungdom kunde leve kammeratlig, saaledes, at Ægteskaberne ikke blev indgaaet uden i dyb Sympathi og inderlig Forstaaelse!